

REDAKTORA SLEJA

Kam pateikties?

Miķeldiena un gadatirgus ar visu *Rudentiņš* – bagāts vīrs vezmā. Ražas novākšanas vai plaujas svētki. Pagrabi, kas pildās burciņām, *karpeļiem* un burkāniem. Skaņkalnes pagasta rīkotais pasākums «Šķērsām pa dārzu», kur sievas sārtušiem vaigiem lepnī izrāda savus brūvējumus, savārijumus un marinējumus.

Ir pienācis pateicības brīdis, kad godīgs cilvēks, beidzis stiept, nest un novākt vasaras guvumu, nu labprāt kādam par to visu pateiktos. Agrāk zemnieks nolieca galvu tūruma malā, noņēma cepuri pateicībā par aizvadīto vasaru. Viņš godināja Miķeli vai kādu citu no latviešu dievību aizbildņiem, ko droši vien itin bieži redzēja pazībam aiz lielā ozola lauka malā vai varbūt agrā rīta stundā brienam pār tūrumu...

Bet pasaule iet savu gaitu, un nu jau reālais pats ar un ecē, un tā pa īstam godina Miķeli.

Bet kam tad lai pateicas? Kam lai saka paldies kaut vai par tām divām burkānu dobītēm un piecām kāpostgalviņām, kas izaugušas piemājas dārziņā? Nevienam? Vai tad arī mani burkāni un kāposti izauguši aiz *nekodarīt*, stiepušies augumā un resnumā aiz tīras garlaicības, tāpēc pelnījuši, ka bez pateicības tos ceļam galdā?

Rudens aicina uz pārdomām – katra lapa, domīgi noplanējot zemē, it kā saka – es tagad aizeju, bet tā tas ir iekārtots jau no laika gala. Priecājies par mani, bet neaizmirsti, ka es zinu savu zemēkrišanas laiku. Burkāns zina savu briešanas laiku un salna – savu saldēšanas laiku. Un zāle salnas priekšā pazemīgi noliecas. Āboli (arī tie pavisam nedaudzie šogad) krīt zemē labprātīgi. Kam pateicas viņi? Vai tiešām mūžīgajai evolūcijai, Sprādzienam un Nejaušībai, kas ar tādu precizitāti pavisam nejauši ir radījuši visas spoži brūnās ābola sēkliņas identiski vienādas...

Un, ja drīkst jautāt – kam pateicieties jūs?

ILZE MITĀNE

Klusās jubilejas svinības

Skolas 30 gadu jubilejas koncertu klausīties bija sanākuši bijušie un esošie darbinieki, skolotāji un arī absolventi.

30. septembrī Mazsalacas vidusskola svinēja jaunās ēkas 30 gadu jubileju.

Atskatoties vēsturē:

1975. gada 29. oktobrī tika likts pamatakmens skolas jaunajai ēkai. Jau pēc gada – 1976. g. 1. septembrī skolēni uzsāk mācības jaunajā ēkā.

Šo trīsdesmit gadu laikā skolai bijuši pieci direktori:

1976.-1980. g. Māris Ruberts
1980.-1989. g. Mihails Siņicins
1989.-1997. g. Guntars Bērziņš
1997.-1998. g. Dace Ratniece
No 1998. g. Inese Bērziņa

2002. gadā tiek veikts Pasaules Bankas finansētais skolas siltināšanas projekts, kā rezultātā skolas fasāde iegūst pavisam modernas un skaistas skolas izskatu.

1998. gadā skolā notiek pasaules latviešu ģimeņu 3x3 nometne.

Gadu gaitā skola daudz pilnveidojusies, pie mūsdienīgām telpām tikuši vairāki kabineti, bibliotēka, dāvinājuma no Bruno un Hildegardes Kleiņem iegūti datori... Labo pārmaiņu sarakstu varētu turpināt vēl ilgi. Taču, kā jau katrā lietā, ir arī ēnas puses, kur vistumsākā ir skolēnu aizplūšana no skolas, «vecāku ārzemēs» problēma, no kuras cieš daudz skolēnu, protams, arī garais tehnisko vajadzību saraksts.

Svinības

Skolas svinību programmā bija divu stundu ilgs koncerts ar skolai tuvu un mīlu viesu uzstāšanos. Tika gan dziedāts, gan spēlēts un deklamēts. Skolu apaļajā jubilejā sveica mūzikas skola ar pūtēju orķestri, skolotāju un audzēkņu priekšnesumiem. Kā jau dzimšanas dienā bija uzrunas un laba vēlējumi.

Skola īpaši ciemos aicināja viesus, bijušos absolventus un skolotājus. Tomēr, neskatoties uz reklamām vietējā avīzē, internetā un pilsētā jau pāris mēnešus pirms pasākuma, apmeklētāju bija maz – zāle kopā ar māksliniekiem un skolotājiem bija tikko piepildīta. Pēc svinīgā koncerta bijušajiem absolventiem bija paredzētas tikšanās pa klasēm, bet pēc tam – svētku balle. Tomēr, tā kā viesu bija maz, tad lielākā daļa klašu stāvēja skumīgi tukšas, bet uz deju grīdas griezās vien dažī pāri.

Ļoti iespējams, ka arī pati skola mazliet sēroja par sava stūrakmens licēji – Māra Ruberta aiziešanu taisaulē, tāpēc svētki tomēr bija nedaudz klusāki, nekā paredzēts.

Tomēr īpašas atmiņas droši vien raisījās ikvienam, kas bija ieradies savu skolu sveikt lielajā jubilejā.

JĀNIS VALENTINOVČS: – Labi atceros kādu jautrāku stāstu! Tas notika vēl tad, kad klasē mācījās Aija Aparjode un Taiga Egīte – viņas abas mācījās vienā, 10. klasē. Bija ziemas laiks, un pie

mums brauca apvienotā Limbažu un Valmieras rajona inspektors. Bija rasēšanas stunda, un man vajadzēja stāstīt par māju būvniecību. Tā nu inspektors, atradis brīvu vietīņu klases beigās pie loga, kur radiators, nosēžas tur. Cilvēks tālu braucis, agri cēlies, ņem un siltumā aizmiegs, un noguļ visu rasēšanas stundu. Pamodās viņš tikai tad, kad skanēja zvans. Pēc tam sekoja analīze, kāda tā rasēšanas stunda bijusi: jūs varat iedomāties, cik tā bija laba un kā tika slavēta, labāk vairs nevarēja būt!

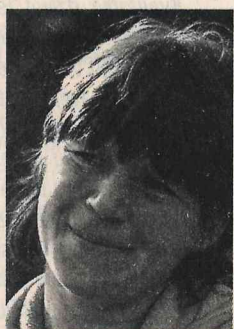
INGA MEIJERE: – Tā noteikti ir ļoti spilgta personība skolā – Kersti Liepiņa. Viņa tajā laikā skolā bija atbildīga par pasākumiem, un, tā kā bijām viņas audzināmā klase, tad arī mēs itin bieži tikām ievilkti dažādu pasākumu organizēšanā, ko atceros kā lielu un rosīgu darbošanos.

MIHAILS SIŅICINS: – Kā lauku cilvēkam atmiņā palikuši *Lotosi* – ar visiem no tā izrietošajiem pasākumiem. Vēl īpašas atmiņas saistās ar militāro mācību – tādas tagad nemaz nav, bet tajos laikos puikām tā bija liela iespēja. Ar lielu lepnumu atceros modeļu trases, kur mūsējie bija PSRS čempioni, arī koris Vijas Seimanes vadībā bija īpašs – meitenēm jau patīk dziedāt, bet dabūt puikas kopā, lai dzied, tā ir māksla! Turklāt vēl visas braukšanas uz Dziesmu svētkiem... Lielākais gandarījums tomēr ir, ka mums ir gan skola, gan mūzikas un mākslas skola – tā ir ļoti liela bagātība!

JAUTĀJAM MAZSALACIETIM

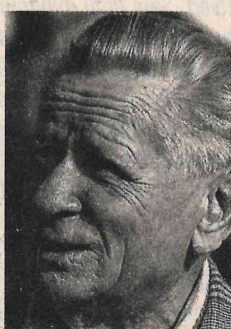
Ar kādām sajūtām sestdien dosieties uz vēlēšanu iecirkni?

Dace
(audzina bērniņu
un gaida otru):

– Ar prieku uz vēlēšanu iecirkni došos tikai tad, ja viņi patiešām kaut ko darīs, nevis tikai solīs.

Pēteris
(pensionārs):

– Es nemaz nezinu, vai došos vēlēt. Es mīlu vēlēt par kārtīgiem cilvēkiem, bet par nekārtīgiem es nevēlu.

Andris (šoferis):

– Ļoti iespējams, ka nemaz neiešu – dzīties jau nu noteikti nedzīšos, ja būšu mājā, tad aiziešu, bet, ja būs jāstrādā, tad nevēlešu. Mani, godīgi sakot, maz kas tur interesē.

Elvīra:

– Jādodas ir, bet, par ko vēlēt, – vēl nezinu. Jāpalasa vēl avīzes, nemaz nezinu, kādi kadri ir tur iekšā. Agrāk visu to avīzē sarakstīja, bet tagad tikai no *Jau-nā laika* kaut kas atnāca. Pagājušoreiz es balsoju par Šķēli, bet viņš piemānīja, tā ka par viņu vairs nebalsošu.

Mazsalacas pilsētas bibliotēka turpina iesākt

Mazsalacas pilsētas bibliotēkā 12.oktobrī atkārtas bibliotēkas rīkotās «Literārās pēcpusdienas», kad bibliotēkārēs sanākušos interesentus iepazīstina ar jaunākajām grāmatām, kuras ir ienākušas bibliotēkas fondā, un tuvāk ar kādu no latviešu literātiem, kuram ir iznākusi kāda jauna grāmata vai tuvojas jubileja. Šoreiz apmeklētājiem tiks piedāvāts arī fragments no CD «Latviešu rakstnieces lasa».

Savukārt no oktobra līdz decembrim Mazsalacas pilsētas bibliotēkā jau otro reizi būs skatāma **Kristapa Berga zīmējumu izstāde**. Viņam, kurš zīmēt mācījies pašmācības ceļā, apkārtējās pasaules iespaidus pārnesot uz papīra, un regulāri ar to nodarbojas tikai pēdējos gadus, šī būs trešā izstāde. Ar pirmo apmeklētāji varēja iepazīties tepat bibliotēkā no 2003. gada decembra līdz 2004.gada februārim. Tās turpinājums bija viņa zīmējumu izstāde «Kristapa pasaule» Sēļu pagasta bibliotēkā. Par šo izstādi rakstīja gan rajona laikraksts «Liesma» (2004.gada 9.martā), gan

žurnāls «Studija» (2004.gada jūnijs/jūlija numurs).

Arī šajā izstādē redzami zīmējumi ir veidoti dažādās tehnikās – ar pastelkrāšņiem, ūdenskrāšņiem, guašu un flomāstiem. Pavisam izstādē ir apskatāmi 39 zīmējumi: ainavas visos gadalaikos, jūras krasts, patīte, pusnakts, zemūdens pasaule, pat viena fantāzija ar nosaukumu «Jaunā Strāva», taču šoreiz akcentētas nevis celtnes, bez kurām Kristapa attēlotā pasaule nav iedomājama, un to arhitektoniskās atšķirības, bet gan debesis – krāsainas austošas un rietošas saules stars, dienā un naktī, ziemā un vasarā. Par Kristapa zīmējumu saskatīto Aivars Leitins pirms pāris gadiem rakstīja: *«Zīmējumos atklājas pusceļā apstājusies pasaule – gaiša un naiva, bet vienlaikus arī sakropļota, kas uzdod esamības jautājumus un rada iespaidu, ka uzzīmētais ir nepieciešamība pēc aizsardzības un patvēruma, jo cilvēks ar māju (vai cilvēks mājā) ir drošībā. Tā ir arī pasaule, kas patvērusies uzzīmētajās ēkās un*

ar to logu acīm mūs jautājoši vēro, lūdzot ieskatīties darbos iekodētajā gaismā.»

Šoreiz izstādē skatāmie zīmējumi apliecina, ka gaisma, siltums un prieks bieži vien nāk arī no otras puses – no pasaules, kas ir mums un Kristapam apkārt.

Kā ilustratīvs papildinājums par darbu autoru izstādei ir 41 krāsaina fotogrāfija no Kristapa ikdienas – darbiem, pienākumiem un tuvākām un tālākām vietām, kur pabūts. Kristaps ir invalīds kopš dzimšanas, tikai dažus gadus mācījies pie privātskolotājas, tāpēc arī nav neviena skolas atestāta, ko parādīt, taču bieži vien apkārt notiekošajos procesos viņš orientējas labāk nekā lielākā daļa no mums. Šeit sava loma ir gan internetā paša sameklētajai informācijai, gan presē izlasītajam, gan televīzijas ziņu raidījumos redzētajam, kā arī ļoti ļoti atmiņai un vēlmei kontaktēties ar apkārtējiem – dalīties iespaidos, uzzināt un ieraudzīt ko jaunu.

Bibliotekāre ZANE

Tomēr būs!

Kādu laiku likās, ka šogad ar dežošanu un dziedāšanu Mazsalacā būs tā švakāk. Tomēr arī šogad viss notiks – sola Dace Jurka, kultūras centra vadītāja.

Pagājušajā pavasarī sezonu un arī savu darbu Mazsalacā beidza deju kolektīvu vadītāja Inīta Brengule, kā arī kora «Salaca» vadītāja Ilze Krūmiņa. Kultūras centram tas nozīmēja ilgus meklējumus, uzrunājot daudz un dažādus kultūras darbiniekus.

Beidzot pēc ilgiem meklējumiem ir zināms, ka bez kora diriģenta un vecāko klašu deju kolektīva vadītāja Mazsalaca nepalik.

Stāsta Dace Jurka:

– Uzvārdus es vēl nesaukšu, jo nākamajās dienās man ir vēl pēdējās sarunas ar kandidātiem. Tomēr sarunas ir vestas, un situācija pagaidām izklašās cerīga. Domāju, ka oktobra sākumā šie vārdi jau būs pavisam konkrēti zināmi, lai oktobra vidū vai beigās mēs varētu atsākt akatīvu kolektīvu darbību.

Šis process bija ļoti, ļoti grūts – savā pieredzē vēl nekad nebiju tik smagi strādājusi pie šādiem jautājumiem kā šovasar. Protams, arī valstī kopumā katastrofāli trūkst kolektīvu vadītāju, nerunājot nemaz par Valmieras rajonu.

Pagaidām kolektīva vadītājas trūkst deju kolektīvam «Spārīte» un vidusskolas jauniešiem.

Ar pirmsskolas vecuma bērniem šogad strādās Baiba Bīviņa, kas pabeigusi Tautas mākslas centrā deju kolektīva vadītāja kursus, nu bija ar mieru klūt par deju skolotāju pašiem mazākajiem.

Tomēr labā ziņa ir tā, ka šogad klāt nāks aerobikas nodarbības – mums kādu laiku bija pārtraukums, taču jau no oktobra beigām atsāksim arī vingrot!

Mazliet mākslas

Mazsalacas novada muzejā pagājušajā nedēļā atkal nomainījies gleznu izstāde. Iepriekš varējām vērot Birutas un Jāņa Jansonu gleznas, bet šoreiz ar jaunām gleznām atkal sevi pieteikusi talantīgā gleznotāja Liene Kurpniece. Šajā izstādē, kas ir jau otrā pēc kārtas, dominē vēsās – ziemas, agra pavasara, vakara un nakts noskaņas, taču netrūkst arī pa *siltam* pārsteigumam!

Gleznās daudz izmantotas ainavas no mūsu pašu nostūra – Salacas, Vecates un tās apkārtnes, ir daudz dabas skatu, gan arī nebēdnī-

gas krāsu spēles, kur ikviens vērotājs ir aicināts likt savu iztēli lietā un redzēt gleznu *pa sev*.

Lai arī izstāde apskatei atklāta tikai nedēļu, daudzi muzeja un tūrisma informācijas centra apmeklētāji, kā arī paši mazsalacieši ir izteikuši atzinību par jaukajām gleznām un oriģinālajiem gleznu rāmjiem.

Nāc, pacieņojies Lienas Kurpnieces gleznu pasaulē arī tu! Tas neprasa daudz laika, bet vairo pozitīvas emocijas, kuru nekad taču nevar būt par daudz, vai ne?

Runā bez bēdām!

28. septembrī Tele2 trijās Vidzemes pilsētās – Mazsalacā, Rūjienā un Valmierā – atklāja bezmaksas tālrunu līnijas. Šīs līnijas atradīsies pilsētas sociālās aprūpes centros. Tas nozīmē, ka tagad, zvanot uz sociālās aprūpes centru, jums par sarunu nebūs jāmaksā.

Jaunās līnijas telefona numurs:

Mazsalacā 8024207

Valmierā 8024206

Rūjienā 8024208

Uz šo tālruni jūs varat zvanīt darbdienās pl. 8.00 – 12.00.

MŪSU UZŅĒMĒJS

Rukšņošais bizness

Zemnieku saimniecība «Lojas» ir ģimenes uzņēmums jau otrajā paaudzē. Varbūt tas nav ilgs, bet noteikti labs stāsts par to, kā ātri vien pēc juku laikiem Bērziņu ģimenei izdevās atrast savu vietu un nodarbošanos, kamēr daudzi citi tikai vēl domāja, kā dzīvot tālāk. Šoreiz saruna būs ar z/s «Lojas» jauno īpašnieku **MAREKU BĒRZIŅU**, kas saimnieko tepat Mazsalacas pusē Ungurmuižā.

Mareks pilnīgi oficiāli saimniekošanu pārņēma šogad, 2006. gada zīmīgā datumā – 1. aprīlī.

2005. gada beigās viņi sākuši formēt Eiropas priekšlaicīgās pensioņošanas programmu, un no šī gada 1. aprīļa pilnīgi bez jokiem Mareka tēvs saņēma Eiropas priekšlaicīgo pensiju. Līdz ar to saimniecība pārgājusi Mareka gādībā.

– 1997. gadā saimniecību dibināja mani vecāki. Sākumā gan viņi nebija pārliecināti, vai paralēli darbam kooperatīvā «Lauksalaca» viņi spēš apvienot arī privāto lauksaimniecību, bet tā kā arī es sāku pievērsties saimniekošanai, tad šī lieta aizgāja.

Bērziņu ģimene sākusī ar mazumiņu – kādiem 7 ha zemes, bet, lēnām darbojoties, ir sasniegusi diezgan pieklājīgus saimniekošanas apjomus. Iesākumā ģimene nodarbojās tikai ar lauksaimniecību – audzēja graudus, kartupeļus, ilggadīgos zālājus. Ar cūkkopību sākuši nodarboties pirms četriem gadiem.

– Bija kārtējais mitrais gads. Graudus gan izdevās novākt, bet tie bija sliktas kvalitātes – izdīguši, pelējuši un līdz ar to pārtikai nederīgi. Lielu daudzumu tā nevarējām realizēt. Tāpēc, lai nebūtu atkarīgi no šādām neražām, sākam nodarboties ar cūkkopību.

Dažos mēnešos tika uzcelta kūts – Mareka projektēta un gandrīz paša rokām celta. Protams, ne viss ir sanācis, kā iecerēts – kā nekā pirmais būvējums, taču jau tad kūti mita ap 350 – 400 cū-

Mareks Bērziņš ar «jauno paaudzi».

ku. Ziemā iecerēts kūti mazliet pārbūvēt, pielāgojot to barošanas vajadzībām. Pašu rokām tiks celta vēl viena kūts, lai apjomus varētu palielināt.

– Šogad ir tāds kā pārejas gads, jo vairāk pievērsu uzmanību vaislas cūkām, lai palielinātu ganāmpulku. Tomēr jau nākamgad, ja viss ies, kā plānots, domāju ganāmpulku stipri palielināt. Protams, vienmēr, kā saka, ja cilvēkiem pastāv cilvēciskais faktors, tad cūkām ir savs – «cūciskais» faktors. Cūksaimniecībā ir daudz risku – slimību riski, kur klasiskākais ir sliktas biomasitāls, kas nozīmē, ka būtiski samazinās cūku pavairošanas iespējas.

Tomēr, ja viss iešot, kā iecerēts, šī gada 20. septembra vietā nākamgad plānots turēt 120. Līdz ar to noarojamo cūku skaits piekārsosies.

Kur tiek realizēta cūkgaļa?

– Šajā nišā Latvijā ir samērā grūti iekļūt. Noteicošā ir kvalitāte, piemēram, treknās gaļas īpatsvars, kādu nosaka tirgus, un apjoms. Nevien negrib krāmēties ar desmit cūkām, ko kāds atved. Šajā tirgū minimums ir 100 un vairāk cūku mēnesī, svarīga ir arī stabilitāte, lai cūkas tiek piegādātas regulāri ilgākā laika periodā.

Pirmos 2–3 gadus z/s «Lojas» sadarbojusies ar SIA «Triāls». Taču tas neesot izrādījies uzticams biznesa partneris – naudas atgūšana par aizvesto produkciju kavējusies mēnešiem, tādējādi veidojot milzīgus iesaldētos līdzekļus. Brīdī, kad nauda ar lielām grūtībām atgūta, Mareks izbeidz sadarbību ar SIA «Triāls» un nu sadarbojas ar z/s «Ozoli». Produkciju viņi pārdodot veikalā «Dai-ve», kas atrodas Valmierā netālu no autoostas. Cenas gan tur esot mazliet augstākas nekā Tri-

ālam, bet līdz ar to arī gaļa kvalitatīvāka un gaļas izstrādājumi – labāki.

Mareks stāsta, ka iesākumā par cūkkopību zinājis vien tik daudz kā no redzētā laukos pie omes. Tur cūciņa barota ar visu, kas paliek pāri no galda, un augusi vismaz gadu. Tagad fermā cūkas aug līdz 5 mēnešiem. Agrāk cūkas mūžu skaitīja mēnešos un kilogramos, tagad skaita dienās, bet svaru – gramos.

– Tirgus piespiez ekonomēt uz visu un no dzīvnieka «žmiedz» ārā visu, ko tik var dabūt. Nezinu, vai tas ir īsti pareizi...

Mareks savā saimniekošanā izvēlas zelta vidusceļu – ķīmiju lietojot cik vien var maz, līdz ar to augšanas temps esot mazliet lēnāks, toties gaļa esot tuvu bioloģiskās cūkgaļas statusam. Vismaz paši varot ēst bez raizēm.

Marekam kopīgi ar tēvu pieder arī Valtenbergu muižas spirta brūzis, kas palēnām tiek restaurēts. Pagaidām gan konkrēta mērķa vai projekta šīs ēkas izmantošanai nav. Par tūrisma biznesu Mareks nedomājot. Nepārliecinā, viņš saka, bet paša dzīvošanai sirds tādus plašumus neprasa.

Tomēr ēka ir savesta kārtība, uzlikts jumts (kas savā laikā esot noplēsts, lai salabotu pientavas jumtu).

Kāda ir dzīve Mazsalacā?

– Kvalitatīvi dzīvot iespējams tikai šauram cilvēku lokam. Diemžēl, jo tie resursi, kas šeit ir, ir ierobežoti. Arī valsts nerosina kā jauna veidošanos. Jauno cilvēku potenciāls vienkārši plūst prom. Lai gan – grūti pateikt, varbūt līdz ar moderno komunikāciju ieviešanu nebūs vairs obligāti dzīvot Rīgā un jaunieši sāks plūst atpakaļ...

Mareks savā laikā aizgājis uz Jelgavu studēt un ieguvies lauksaimniecisko izglītību. Tāpēc – grībi vai ne, tālākā dzīve saistījusies ar laukiem.

– Es, protams, varēju strādāt kur citur, bet man īsti nepatīk darboties «zem kāda». Patīk, ka esmu pats sev vadītājs un kustos pats par sevi.

Uz likteņa spēļu galdiņa

Dzintra Grantiņa – direktora vietniece mācību darbā un ārpusklasses darba vadītāja. Laipna, stingra, bet vienmēr gatava noglāstīt galvu, ja tas nepieciešams. *Direktorīt*, viņu uzrunā mazās skolas bērni, kad ir kāda vajadzība.

Viņa nekad nav tā īsti sapņojusi vai vēlējusies strādāt skolā – tas noticis nejauši, apstākļu sakrītību rezultātā.

Tomēr tagad padomājot pat šķiet, ka tā ir kāda nolemība, saka Dzintra – pēc 42 nostrādātiem gadiem izglītības un audzināšanas lauciņā.

Šis darbs Dzintrai Grantiņai aizsākās, kad vēl pati mācījās Naukšēnu vidusskolā, kur paralēli mācībām strādāja par mācību sektora vadītāju. Darbs nebija no pateicīgajiem – bija jāseko līdzi «sliktajiem» bērniem, kas kavēja stundas, nemācījās vai neuzvedās atbilstoši normām, un tad sestdienās jāsauc visu priekšā kaunināt.

– *Liekas, skolēni neturēja jaunu prātu uz mani – varbūt tāpēc, ka pati biju jauna un vēl vidusskolniece. Tajā laikā man pat prātā neienāca, ka es kādreiz varētu būt mācību pārzine!*

Tomēr var jau būt, ka tik nejauši viss tomēr nenotika – skolas laikā Dzintra bijusi ļoti aktīva meitene – dziedājusi, runājusi, sportojusi... droši vien tāpēc arī saņēma piedāvājumu no Jaunburtieku skolas kļūt par pionieri vadītāju.

– *Daudzi jau tagad saka – pionieri tādi un šitādi, bet mēs tajos laikos patiešām ļoti daudz darījām vienkārši praktiskas un labas lietas, politiku daudz neiejaucot! Savācām tonnām metāllūžņu, braucām ar zirgiem, mums bija sporta dienas, pārgājieni, ekskursijas, rīkojām koncertus apkārtnējos kolhozos, gājām uz vēlēšanām... vienkārši aktīvi darbojāmies!*

Mazsalacas laiki

Dzintra nostrādāja Jaunburtiekos divarpus gadus, un atkal liktenis grozī-

Dzintra Grantiņa skolā darbojusies jau 42 gadus.

ja viņas dzīvi, dodot iespēju kārtējai sakrītībai. Agrāk sapludinātos Limbažu un Valmieras rajonus dalīja un līdz ar to dalīja arī šajos rajonos dzīvojošos un strādājošos. Vienu pionieri vadītāju paņēma prom, citu lika vietā.

– *Arī mani burtiski piespieda pārcelties. Tajā laikā biju bez ģimenes, tāpēc mani bija daudz vieglāk pārvietot nekā kādu, kam ir ģimene.*

Tā nu ziemas laikā, februārī, Mazsalacā ieradās jaunā pionieri vadītāja Dzintra Grantiņa. Tā kā viņa joprojām neklātienē studēja Liepājas pedagogiskajā institūtā, blakus pionieri vadītājas darbam mācīja bērniem, ko nu prata – latviešu valodu, rokdarbus.

– *Grūti bija šķirties no Jaunburtiekiem. Tās bija tādas atvadas – man skolā pat uzdāvināja gludekli, lai jaunajā vietā gludi iet...*

Joprojām ar sirsniņu un mīlestību satiekos ar Ainu Jansonī – Jaunburtieku skolas direktori, kas to laiku atceras kā visjaukāko. Mēs bijām trīs jaunas meitenes – skolotājas, kas bija pārceltas strādāt uz laukiem – visas aktīvas, jautras. Kad tādas salaiž kopā, tad arī ikdienu kļūst krāsaināka.

Kādu laiku, jau esot Mazsalacā, Dzintra bija spiesta strādāt par oktobrēnu vadītāju.

– *Oktobrēnos aktīvā darbošanās nebeidzās. Jūs neticēsiet, ka tādi mazi bērni spēj savākt 12 tonnu makulatūras, 500-600 litru klinteņu ogu – tās mēs sūtījām uz Kalsnavas meža pētīšanas staciju un pie viņiem atkal braucām pēc stādiem, kurus stādījām skolas apkārtnē.*

Dzintra ir strādājusi gan ar lieliem,

gan maziem bērniem – kad uzbūvēja jauno skolu, vienu gadu viņai bijušas pat trīs astotās beidzēju klases – daudzi joprojām pazīstami cilvēki Mazsalacā, piemēram, pašvaldības grāmatvede u.c.

Mācību pārzine jau 22 gadus

– 1984. gadā M. Siņicins un J. Reinvalds mani pierunāja kļūt par mācību pārzini.

Tā nu līdz pat šai dienai es strādāju šajā amatā, kā arī esmu latviešu valodas skolotāja mazajām klasītēm un līdz pat pagājušajam gadam – arī krievu plūsmā. Un viņi man bija fantastiski bērni! Paši labākie, ar vislabākajām atzīmēm rajonā.

Vai ir kas tāds, kas skolā stipri

mainījies, salīdzinot ar agrākiem laikiem?

– Bērni tie noteikti nav. Viņi visos laikos ir tie paši – ar savām nerātībām, blēņām – kā jau bērni. Varbūt vienīgi mīlestības viņiem mūsdienās vajag vairāk, jo daudziem vecāku nemaz nav – aizbraukuši uz ārzemēm naudu pelnīt. Mūsu skolā pagājušajā gadā vien ap 50 bērniem kāds no vecākiem bija ārzemēs!

Atgriezies arī kristīgā mācība skolā. Bērni no 1. līdz 3. klasei var izvēlēties – mācīties ētiku vai kristīgo mācību.

Visvairāk mainījies ir mācīšanas stils, pašas skolas un skolotāju darbs – un uz labo pusi. Nesen piedalījās kādā literatūras eksāmenā un vareni priecājos. Tur bērns tiek stimulēts nevis iekalt kāda rakstnieka biogrāfiju un mazsvarīgus gadaskaitļus, bet gan mācēt analizēt konkrētus literatūras virzienus – dzejas, prozas vai dramatiskos darbus. Skolēnam ir arī jāraksta zinātniskais darbs, kas stimulē izprast šos virzienus, nevis sausi iekalt kaut ko no galvas.

Kā jūtaties skolas 30 gadu pastāvēšanas jubilejā?

– Ļoti labi! Man ir laimējies, ka apkārt ir ļoti jauki kolēģi – šajā rudenī no Izglītības un zinātnes ministrijas par labu darbu tika apbalvoti seši pedagogi (*tajā skaitā arī Dzintra Grantiņa – red. piez.*), bet es uzskatu, ka vajadzēja apbalvot visus!

Liktenis Dzintrai iedalījis darbu izglītības lauciņā – vai nu viņa pati to vēlējas vai ne. Tomēr, vai ir kāda profesija, kāds sapnis, kas vēl nav izsapulcots, bet ko noteikti būtu vērts pamēģināt?

– *Tā būtu dārzniece. Man ļoti patīk audzēt puķes, priecāties par tām, brīnīties par retiem, neredzētiem augiem. Es tā savā ziņā relaksējos.*

Kā vēlēsim Mazsalacā?

Vēlēšanu tuvumu, šķiet, ikviens jau labi sen ir sajutis, un beidzot šis brīdis tikpat kā ar roku aizsniedzams. *Divreiz nomērit un vienreiz nogriezt* – tas laikam būs pats piemērotākais padoms, šai svarīgajai dienai gatavojoties. Lai visiem viss būtu pilnīgi skaidrs, svarīgākās lietas pirms vēlēšanām atgādina vēlēšanu komisijas priekšsēdētāja **ILZE ŠTEINBERGA**.

Saeimas vēlēšanas notiek **7. oktobrī**. Mazsalacā vēlēšanu iecirknis būs atvērts pl. 7.00 – 22.00. Arī šogad vēlēšanu iecirknis Mazsalacā atrodas kultūras centrā.

Vēlēšanu komisija atgādina, ka līdzī jāņem derīga pase un vēlēt jābūt gataviem, ja esat sasnieguši 18 gadu vecumu. Ja jums 18 gadi paliek 7. oktobrī, tad droši dodieties vēlēt – jums tas netiks liegts!

Tomēr, ja pasi bieži nelietojat, – pārliecinieties vēlreiz, vai derīguma termiņš nav beidzies!

Ja esat slims vai kādu citu apstākļu dēļ nevarat ierasties vēlēšanu iecirknī, cik vien varat laikus, rakstiet iesniegumu ar lūgumu atļaut balsot mājās. Iesniegumu sūtiet uz Mazsalacas pilsētas domi. Iesniegumus var sūtīt līdz pat vēlēšanu dienai ieskaitot. Lūgums gan to darīt savlaicīgi, bet vēlēšanu dienā – līdz pl. 12.00.

– Mēs gan iespēju robežās cenšamies apbraukāt visus, kas atsūta iesniegumus, neatkarīgi no pulksteņa laika, tomēr, ja to saņemsim astoņos vakarā, būs grūti, – saka I. Šteinberga.

Vēlēšanu komisija sevišķi uzsver, ka iesniegums jāraksta katram personīgi. Tas nozīmē, ka arī slimnieku kopējām vai pārējiem ģimenes locekļiem, ja vēlaties nobalsot pie vienas reizes ar

personu, kas nevar apmeklēt vēlēšanu iecirkni, ir jāraksta iesniegumi.

Ar vēlēšanu sarakstiem un programmām pirms vēlēšanām ikviens var iepazīties pilsētas domē (ieeja no otras puses) trešdien, ceturtdien pl. 12-16; piektdien pl. 8-12.

Bieži vien iedzīvotāji no citām pašvaldībām, kā arī tūristi, braucot uz Mazsalacu iepirkties vai atpūsties, pie reizes nobalso Mazsalacā. Tāpēc arī visu dienu, bet īpaši rīta stundās, vēlēšanu komisijai darāmā netrūkst. Un, protams, priekšā stāv arī vēlās nakts stundas, kad balsotāji jau mājā, bet vēlēšanu komisijai sākas īstais darbs – balsu skaitīšana...

Tāpēc vēlam veiksmi un izturību mūsu vēlēšanu komisijai arī šajās vēlēšanās, bet pārējiem mazsalaciešiem – divreiz apdomāt un tad vēlēt!

KULTŪRAS ZIŅAS

12. oktobrī plkst. 18.00 kultūras centrā klavieru duets Nora Novika un Rafi Haradžanians. Programma «Europa dejo».

Oktobrī kultūras centrā apskatāma Mazsalacas mākslas skolas pedagoga un audzēkņu izstāde «Sarunas...».

Hei, Mazais un Lielais pašdarbniek! Sākam sezonu! Sekojiet reklamai kultūras centrā.

Uz tautisko ritmikas deju nodarbībām aicinām bērnus vecumā no 4 līdz 7 gadiem. Jūs gaidīs Baiba Bīviņa.

10. oktobrī plkst. 19.00 veselīgam dzīves veidam – aerobikas pirmā nodarbība. Pedagoģe Ina Melne.

Katru ceturtdienu kultūras centrā pūtēju orķestra mēģinājumi. Diriģents Sandris Dubovs.

Paldies uzņēmējiem!

1.septembra pasākums pilsētas centrā, kur uzstājās Aisha un «Opus pro», priecēja daudzus. Ar pilsētas un apkārtnes uzņēmēju atbalstu bija iespējams skolēnus un vecākus aicināt būt kopā ģimeniskā pasākumā pilsētas centrā.

Kultūras centrs saka lielu paldies: IU «ROJ» Jānim Bērziņam, z/s «Veckaktiņi» Guntai Orei,

z/s «Jaunbomji» Ilzei Laizānei, SIA «FERRITS» Dzintaram Plūmēm, SIA «ZVZ» Modrīm Zvirbulim, SIA «Rants» Ilvīm Pētersonam, SIA «ELVIS» Kalvim Irbem, SIA «Ābeles» Baibai Bergai, SIA «Eglītes mežs» Dacei Mažānovai, AS «Korall plus» Leonam Stolam, SIA «Krista G» Ņinai Gadzānei,

SIA «Ilex Grupa» Andrim Sirmulim, SIA «Ripo Autocentrs» Aināram Ozoliņam, SIA «X Centrs» Andrim Lauzlim, z/s «Lojas» Marekam Bērziņam, SIA «Vidovska serviss» Jānim Vidovskim, SIA «Mazsalacas aptieka» Ritai Lauznei, LKS «Lauksalaca» Ilgonim Smalkajam, z/s «Kūdras» Agrim Ludriksonam, z/s «Saulītes» Lolītai Pandalonei,

SIA «Dauguļa aptieka» Guntai Meistarei, Skaņkalnes pagasta padomei, Sēļu pagasta padomei, SIA «Banga» Ritai Lizumai, SIA «Melnībieši» Andrim Puķulaukam.

Paldies! Paldies! Paldies! Aicinot uz turpmāku sadarbību – kultūras centra direktore un pasākuma organizatore **DACE JURKA**.

«Šķērsām pa dārzu» jeb Kā Skaņkalnē Miķeļdienu svinēja

Dienā, kad Miķeļi svinēja vārdadienu, uz Miķeļdienas ražas svētkiem Skaņkalnē, «Lībiešos-2» pulcējās pagasta iedzīvotāji. Smaidīgi viņi bija un mazliet satraukti, jo kā nu ne – pirmo reizi pavisam nopietni tika lūgts izrādīties, palepoties, piedāvāt citiem nogaršošanai un degustēt pašam saimnieču rūpīgi gatavotos krājumus ziemai.

Lai nu kā ir ar to latviešu izslavēto kautrību, bet, kad skaņkalniešus aicina uz labdabīgu lielīšanas, tad divreiz nav jāsaka, tāpēc arī garie galdi bija pilni ar dažnedažādām rudens veltēm – sākot ar kartupeļiem, tomātiem, medu, ogām un augļiem, grebtām karotēm, pīrāgiem ar pašu cūciņas speķi, pašraudzētu vīnu, *nastoiku*, strausu olām un trušu ādiņām līdz pat tortei un kastaņiem ar pievienotu pamācību, kā tos pareizi *aplejoj*, iespējams cīnīties pret sastiepumiem un citām hroniskām kaitēm.

Kā viesi bija uzaicināti bijušais skaņkalnietis Leons Vējiņš ar savām gludi grebtajām karotēm un Inese Ķezbere ar linu izstrādājumiem. Uz Skaņkalni bija atceļojuši arī zilie kartupeļi un puķkāposti no tālās norvēģu zemes, tos sev līdzī no viesošānās ziemeļzemē bija atvedusi Inese Bērziņa. Daigas Urbanovičas gādībā bija pat atceļojis fragments – ekspozīcija no Miķeļdienas gadatirgus mazajā skolā – uz galda gozējās neparasti kartupeļu vīriņi un citi interesanti audzējumi no dārza.

Aicinājumam neturēt sveci zem pūra bija atsaukušies daudzi skaņkalnieši – ap septiņpadsmit ģimeņu, tāpēc arī Miķeļdienas svinības izvērtās īpaši ražīgas – dziedāja ansamblis «Maldugunis» no Vīlpulka pagasta, bet beigās uz dančošanu aicināja Andris Priedītis no Suntažiem.

Miķeļdienas ražas svētkos varēja nobaudīt visdažādākos kulinārijas brīnumus.

Pārdomas par kultūras dzīvi Mazsalacā

Dzeju mežā septembra vidū dzejas dienu laikā mūs klausīties aicināja Austris Grasis savās iepirktajās mājās «Ģendertos», kas patiešām atrodas meža vidū netālu no Skaņkalna klints, ko esam raduši skatīt no otra Salacas krasta. Jau vairākus gadus mājas saimnieks ne tikai atjauno savu sētu, bet cenšas atjaunot arī latviskā tradīcijas un Saulgriežu svētkus. Man gadījās šeit pabūt pirmo reizi, un jau pati vieta šķita tik latviski skaista un enerģētiski tīra. Smaidušai laipnais mājas saimnieks, uzaicinātie dzejnieki un mūziķi radīja patiesi jauku un dzejisku noskaņu. Smaidušai un gaišums rotājās arī nepierasti daudzo pasākuma apmeklētāju sejās.

Vēlāk savās pārdomās un sarunās ar citiem mazsalaciešiem uzdevām arī jautājumu: kas bija tas, kas piesaistīja aizbraukt uz «Ģendertiem»? Vai tā bija tikai tikšanās ar dzejniekiem un mīlestība pret dzeju? Līdzīgas tikšanās taču bija arī pirms nedēļas Mazsalacas vidusskolā un Ramatā. Arī tur – mazajā skoliņā strāvoja tāds siltums un gaišums... Kāpēc pēc nedēļas Mazsalacas kultūras centrā uz mums daudziem labi pazīstamās flautistes Ditas Krenbergas un pianistes Levas Ošas koncertu bija atnākuši tik maz klausītāju...? Kāpēc pie Vijas uz Sēļiem brauc arī no tuvējās apkārtnes uz dažādiem sarīkojumiem? Kāpēc Mazsalacas kultūras centrā notiekošajā nav tik liela atbalsta? Nav tā, ka mazsalacieši neko negribētu ne redzēt, ne kur piedalīties vai līdzdarboties, bet ir kaut kas tāds, par ko tomēr vajadzētu vairāk padomāt.

Mēs nevaram vainot vien šo Laiku un atcerē-

ties pagājušo, kad Nellijas Nurmikas organizētie pasākumi vienmēr bija labi apmeklēti, jo viņa prata uzrunāt, iesaistīt, ieinteresēt. Mēs dzīvojam Šajā Laikā! Un paši arī to radām un veidojam! Tātad – daudz kas ir atkarīgs tieši no mums pašiem! Ir viegli nosodīt un kritizēt. Daudz grūtāk radīt ko līdzvērtīgu vietā.

Arī Mazsalacas pilsētas bibliotēkā tiek rīkoti dažādi pasākumi. Mums nav tik svarīgi, vai atnāks 10 vai 15 interesentu (vairāk mēs nespējam telpu dēļ uzņemt). Šie pasākumi ir par brīvu, un tos gatavojam pašas. Tiklīdz mēs gribam uzaicināt kādu tālāku viesi, tā mums jāreķinās arī ar zināmiem izdevumiem, un tad ir svarīgs katrs atnākušais. Un kādu summu viņš būs gatavs maksāt? Protams, jo vairāk cilvēku atnāktu, jo lētāk sanāktu, bet diemžēl pieredze rāda, ka tie nācēji lielāko tiesu vieni un tie paši vien ir... Kur paliek pārējie? Ko gaidāt jūs?

Jāatzīstas, arī es neesmu starp čaklākajiem Mazsalacas kultūras centra pasākumu apmeklētājiem, bet esmu piedzīvojis to, ka, uzaicinot diezgan slaveni un sarunās vēlamu viesi, kuram iznākušas arī dažas grāmatas, gaidīto, aicināto un ielūgtu 70 cilvēku (lai segtu izdevumus) vietā ierodas tikai ...15. Vai tiešām vainojama bija tikai ieejas maksa? Biju izdarījis visu, kas atkarīgs no manis.... Man laipni tiek piedāvātas telpas Mazsalacas kultūras centrā, bet diez vai mēģināšu riskēt vēlreiz...

Mazsalacas pilsētas bibliotēkas vadītāja MAIJA REINVALDE

Skolotāju diena

Jau piekto gadu Mazsalacas kultūras centrā Skolotāju dienā pulcējas Mazsalacas vidusskolas un tuvāko pagastu skolu pedagogi.

Katram skolotājam tika pasniegta maza, mīla dāvana rudenīgā noskaņā ar klāt pievienotu kļavlapu un mazu dzejoli. Par katru bija padomāts, kā nākas. Sekoja Daces Jurkas un Ojāra Beķera uzrunas visiem skolotājiem, kā arī laba un veiksmes vēlējumi darbā. Tika sveikti un godināti skolotāji.

Nākamais pārsteigums bija stīgu instrumentu kvartets, kas ar savu skaņojumu vienkārši apbūra klātesošos. Pēc brīža kvartetam pievienojās flautiste Dita Krenberga un tenors Ingus Ulmanis.

Tika izpildīti labākie latviešu klasiskās mūzikas skaņdarbi, kas nevienam vairs nav sveši.

Pasākumu noslēdza neformālā daļa, kur skolotāji pie kafijas tases varēja vienkārši parunāt un apspriest visu, kas bijis un kas vēl ieplānots, lai veiktos labāk nekā līdz šim.

Paldies visām skolotājām un skolotājiem par to, ka jūs esat, par darbu, ko ieguldāt skolēnos, lai tiem labi klātos tālākajā dzīvē! Un vienalga, cik prasīgi vai pielaidīgi pret mums būsiet, mēs – skolēni, jūs vienmēr atcerēsimies arī pēc skolas beigšanas, ne tikai skolotāju dienā. Bez jums mēs nevaram.

Mazsalacas vidusskolas skolniece ANDA KĻAVIŅA

Atbildīgs darbs

Septembra pēdējā piektdienā Mazsalacas vidusskolā skolotāju «priekus» izbaudīja 11. un 12. klases skolēni.

29.septembrī Mazsalacas vidusskolā svinēja Skolotāju dienu. Tradīcija jau neskaitāmus gadus ir vidusskolēnu pārtapšana skolotājos uz vienu dienu. Arī skolēniem tie ir lieli svētki, jo notiek tikai četras mācību stundas, un tās pašas paiet diezgan ātri, jo jaunie skolotāji nāk ar jaunām idejām un iedvesmu. Pašiem jauniešiem šī diena ir liels pārbaudījums, jo tikt galā ar skolēniem (it sevišķi saviem vienaudžiem) ir visai sarežģīti, un tiek pārbaudīta viņu pacietība.

Katru gadu šajā dienā skola tiek arī pie jauna direktora. Šogad tas bija 12. klases skolniece Roberts Brūveris.

Par spīti tam, ka skolotājiem šī skaitījās brīvdiena, viņus tomēr varēja atrast skolas gaitēnos. Uz pāris mirkliem izdevās *noķert* arī skolas īsto direktori Inesi Bērziņu un noskaidrot viņas domas.

– Šāda Skolotāju diena ir interesanta. Tā ir skolas tradīcija! Skolēni gaida šo dienu, interesējas, kas būs jaunie skolotāji. Iespējams, ka tie

skolēni, kas šodien mēģina iejusties skolotāju ādā, tagad sapratis, cik grūti ir skolotāju ikdiena. Bet varbūt kāds no Skolotāju dienas «skolotājiem» nākotnē izvēlēties šo profesiju un atgriezīsies mūsu skolā kā skolotājs?

Izdevās atrast arī skolas šīs dienas direktoru Robertu Brūveri. Vaicājot, kā ir būt par direktoru, «jaunizceptais» direktors atbildēja viennozīmīgi:

– Atbildīgs darbs! Tā ir liela skriešana, meklēšana, dažādu lietu kārtošana. Es tagad labāk saprotu, ko nozīmē būt skolas direktoram!

Robertas novēlējums skolotājiem ir:

– Radošākas stundas! Ir jāprot ieinteresēt skolēnus. Es pats vadīju stundas un lielku tur visu sevi, savukārt skolēni paši ņēma vārdnīcas, meklēja vārdiņus... Viņi bija ieinteresēti!

Skolotāju diena ir svētki gan skolēniem, gan skolotājiem. Šī ir diena, lai varētu apsveikt un pateikt lielu paldies saviem skolotājiem. Protams, neviens to neliedz darīt arī gluži parastā dienā!

Mazsalacas vidusskolas skolniece KRISTĪNE ČUKURE

Kalnu zemē Norvēģijā

Norvēģija – starp kalniem, mežiem, klintīm un straujām upēm atrodas šī ar daudzām bagātībām apveltītā zeme. Tur bija arī deviņu skolēnu un trīs skolotāju delegācija no Mazsalacas vidusskolas.

Savu skolotāju Guntas Jēkabsones, Valentīnas Svjatoduhas, Šoferiša Modra Bērziņa un direktorē Ineses Bērziņas pavadībā skolēni ceļojumā varēja pavadīt brīnišķīgas astoņas dienas. Uz Norvēģiju devās tikai norvēģu valodas stundu skolēni, turklāt, lai tiktu uz Norvēģiju, skolēnam bija jāuzraksta zinātniskais darbs par Norvēģiju un jāuzņem savā ģimenē kāds norvēģu skolēns. Šajā reizē ceļojumā brauca Lāsma Helvīga, Zane Šiņicina, Sofija Grīnvalde, Dace Zunda, Andra Ku-

kaine, Ance Putniņa, Agnese Kurele, Evija Perse un Kristaps Viļcāns.

– Ģimenēs runājām angļiski, reizēm mēģinājām sarunāties arī norvēģiski. Mana viesģimene daudz zināja par Latviju, lai gan viņi domāja, ka latviešu valoda ir līdzīga krievu vai vācu valodai, – par pieredzēto stāsta Lāsma Helvīga.

Grupa dzīvoja Oplandes apgabalā Lēnā, kur atrodas arī sadraudzības skola – Lēnas vidusskola.

Katru dienu mazsalaciešiem notika kāda ekskursija. Protams, grupai bija arī savs tulk – latviete Sanita Kandere, kas jau trīs gadus dzīvo Norvēģijā, savukārt ekskursiju vadītājs bija norvēģis Hanss Otto.

Pirmajā dienā delegācija pabija koka skulptūru fabrikā, kur visas skulptūras gatavo ar rokām, čipsu fabrikā «KIM's Jens Kristian U7», bet vakaru visi gribētāji varēja pavadīt peldbaseinā. Nākošajās dienās Hāmaras pilsētā grupa apskatīja ēku, kur 1814. gadā tikusi sastādīta norvēģu konstitūcija – 111 no tagadējiem 112 likumiem. Tā ir vecākā konstitūcija pēc ASV. Vēlāk pabūts Meža muzejā. Apskatīti arī tādi objekti kā 1152. gadā celtās baznīcas drupas, kurām tagad pāri uzbūvēts stikla kupols, olimpiskā klinšu halle, kurā atrodas pasaulē lielākais olimpiskais stadions klinītī.

No Lillehammeres grupa devās pa Pēra Ginta ceļu uz kalnu mājiņu, vakarā bija pastaigā kalnos,

bet nakti pavadīja kalnu namiņā.

Pēdējā vakarā gan latviešu, gan norvēģu skolēni devās uz dziedātāja Ravi koncertu.

Ļaudis Norvēģijā bijuši ļoti atsaucīgi, draudzīgi un laipni. Daži, ja dzirdējusi, ka mazsalacieši nerunā norvēģiski, nākuši klāt un prasījuši, no kurienes viņi ir... Ļoti daudzi norvēģi samērā labi runā angļiski, jo viņiem šo valodu māca jau no pirmās klases.

Ir jauki, ka var aizbraukt apskatīt citas valstis un kultūras jau skolas laikā, tāpēc atliek vien mācīties valodas un cerēt, ka ikkatrs no mums kādreiz aizbrauks tādā ceļojumā.

Mazsalacas vidusskolas skolniece BAIBA KŪRĒNA